

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. A. N.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **za účasti:** manželky žalobce D. T. N., zastoupena JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. CPR-19606-2/ČJ-2014-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 A 21/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 A 21/2015 – 38 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015, č. j. CPR-19606-2/ČJ-2014-930310-V231 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského

ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „krajské ředitelství“) č. j. KRPA-160941-41/ČJ-2014-000022 ze dne 14. 10. 2014 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovenou v délce 18 měsíců. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce především namítal, že žalovaná nezjistila skutečný stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, protože není pravdou, že jeho manželka nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, neboť i když došlo k zamítnutí její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, je s ohledem na její odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto, její pobyt na území České republiky oprávněný. To se týká i jeho nezletilého syna, neboť proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo podáno odvolání, o kterém též nebylo rozhodnuto, takže i jeho pobyt na území České republiky je oprávněný. Tyto vady řízení mají pak zásadní vliv na otázku posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce uvedl, že Česká republika je pro něj a jeho manželku domovem, oba tu plánují společnou budoucnost, pracují, vychovávají nezletilého syna a očekávají dalšího potomka. Žalovaná nesprávně dovozovala závěry o přiměřenosti zásahu pouze z faktu, že manželka žalobce vypověděla, že v případě, že její manžel opustí území České republiky, ona sama by zde zůstala. Žalobce by opuštěním území přišel o rodinu a dvě nezletilé děti (manželka očekává dalšího potomka) by přišly o otce. Tvrzení, že žalobce neovládá český jazyk, není pravdivé. Ani z faktu, že žalobce je v telefonickém kontaktu se svou matkou, nedokládá, že neztratil vazby na svou domovinu. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením, že zásah do soukromého a rodinného života si zpříčinil sám svým „kriminálně závadovým jednáním“. I když za své jednání na území České republiky byl žalobce dvakrát potrestán v trestním řízení, ani při jednom odsouzení mu nebyl uložen trest vyhoštění. V tomto směru žalobce poukázal na to, že nemůže být trestán za svoje jednání opětovně. Správní orgán tak může trestat žalobce pouze za to, že pobýval cca 2 měsíce na území bez platného povolení. Újma, která vzniká vyhoštěním, je pak ale naprosto neadekvátní závažnosti jednání žalobce, které spočívá pouze v jeho neoprávněném pobytu. Žalobce sice připustil, že odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byl zrušen trvalý pobyt, podal opožděně, nicméně zůstal přesvědčen o tom, že svým jednáním, kdy po zrušení trvalého pobytu na území České republiky nadále na území zůstal, jednal v dobré víře, neboť důvodně doufal, že s ohledem na jeho případ mu bude zmeškání lhůty k podání prominuto dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“).

V **napadeném rozsudku** městský soud uvedl, že nesdílí žalobcovu námitku, že na území České republiky pobýval na základě dobré víry, když důvodně předpokládal, že na základě jeho odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byl zrušen trvalý pobyt, bude toto rozhodnutí zrušeno. Opožděně podané odvolání nemá vliv na právní moc odvoláním napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nabylo právní moci dne 14. 1. 2014 a žalobce byl povinen území České republiky opustit do 30 dnů od právní moci

pokračování

tohoto rozhodnutí, a tedy od 14. 2. 2014 až do zajištění dne 23. 4. 2014 se na území České republiky zdržoval bez jakéhokoliv oprávnění. Nelze tedy hovořit o nějaké dobré víře v to, že na základě opožděného odvolání bude rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu zrušeno, kdy navíc o jeho odvolání, ještě před rozhodnutím žalované, dne 26. 1. 2015 rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, v právní moci 28. 1. 2015, tak, že odvolání žalobce směřující na zrušení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu zamítla. Soud také nesdílel námitku, že jak jeho manželka, tak nezletilý syn na území České republiky pobývají oprávněně, neboť, jak vyplývá ze záznamu o pobytu cizinců, žádost jeho manželky o prodloužení dlouhodobého pobytu byla dne 6. 10. 2014 zamítnuta a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2014. Odvolání manželky pak bylo podáno až po zákonné lhůtě. Stejně tomu bylo i v případě nezletilého syna. Řízení o žádosti o prodloužení jeho pobytu bylo dne 6. 11. 2014 zastaveno, odvolání bylo podáno až po zákonné lhůtě.

S tvrzením žalobce, že za protiprávní jednání již byl potrestán v trestním řízení, přičemž mu nebylo uloženo vyhoštění a nemůže být za totéž jednání trestán opětovně, se soud vypořádal odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud konkrétně uvedl, že správní vyhoštění není sankční povahy. Odsouzení cizince v trestním řízení nebrání jeho správnímu vyhoštění. Závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem se posuzuje aspektem jeho přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že se na území České republiky zcela integroval, hovoří českým jazykem a Českou republiku považuje za svůj domov. Jak totiž vyplývá ze správního spisu, zejména z protokolu sepsaného se žalobcem před krajským ředitelstvím dne 23. 4. 2014, žalobce z důvodu neznalosti českého jazyka požadoval přítomnost tlumočníka při řízení. Zároveň žalobce uvedl, že k České republice nemá žádné ekonomické vazby, že své kulturní a společenské vazby realizuje pouze v komunitě svých krajanů v tržnici SAPA. Žalobce ani neuvedl, že by mimo svoji komunitu měl v České republice jakékoliv společenské a kulturní vazby. Vzhledem k tomu nelze hovořit o jeho integraci v České republice.

Podle soudu jak krajské ředitelství, tak žalovaná dostatečně posoudily zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Ani manželka žalobce ani jeho syn nepobývají na území České republiky oprávněně. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v současné době je manželka žalobce těhotná, neboť k jejímu těhotenství došlo v době, kdy již pobyt žalobce na území České republiky byl neoprávněný. V případě, že cizinec se nachází na území České republiky dlouhodobě a vědomě nelegálně, je v situaci kdy musí počítat s tím, že jeho rodinné vztahy a ostatní vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území České republiky. V případě, kdy si cizinec začne budovat či rozšiřovat vazby na území jiného státu v době, kdy je jeho pobyt spojen s porušováním právních předpisů, nemůže být tato skutečnost sama o sobě považována za důvod, pro který nelze rozhodnout o správním vyhoštění. Žalobce, jeho manželka a jejich nezletilé dítě mají možnost si rodinný a soukromý život realizovat v místech, kde jim bude pobyt povolen, popřípadě ho mohou realizovat ve své vlasti, kde jak žalobce, tak jeho manželka mají své rodiče. Vztah k vlasti z jejich strany není

nikterak zpřetrhán. Navíc žalobci nic nebrání v jeho návratu do vlasti, ani jeho manželka neuvedla žádné důvody, které by jí v návratu do vlasti bránily.

Soud dále zvážil délku pobytu žalobce na území České republiky, kdy žalobce přicestoval poprvé na území České republiky v dubnu r. 2003, naposledy pak v únoru r. 2008, kdy na území České republiky zprvu pobýval na základě uděleného dlouhodobého pobytu až do 12. 5. 2008, kdy mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, které mu však z důvodu páčání zvláště závažné trestné činnosti na území České republiky bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky, dnem 11. 12. 2013, v právní moci dne 14. 1. 2014, zrušeno, a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, které však žalobce nerealizoval. Od 14. 2. 2014 se pak toto rozhodnutí stalo vykonatelným. Od 14. 2. 2014 do zadržení dne 23. 4. 2014 pak žalobce pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění, a též, jak vyplývá z jeho výpovědi, bez oprávnění na území České republiky pracoval.

K rozsahu sociálních a kulturních vazeb žalobce na Českou republiku uvedl soud, že žalobce tyto vazby nemá. Sociální a kulturní vazby realizuje pouze v komunitě jeho krajanů na tržnici SAPA, kde též, avšak bez povolení, pracuje. Žalobce žádal ve správním řízení o tlumočnicka. Z toho vyplývá, že neovládá český jazyk. Podle soudu neexistuje nepřekonatelná překážka k rodinnému či soukromému životu v zemi původu. Vztah žalobce a jeho manželky k zemi původu není zcela narušen, neboť na území jejich vlasti se nachází jak rodiče žalobce, tak i rodiče jeho manželky, se kterými jsou pravidelně ve styku jak prostřednictvím internetu, tak telefonu. Navíc žalobkyně ani nezletilý syn nedisponují oprávněním k pobytu na území České republiky, takže nic jim v návratu do vlasti nebrání.

K závažnosti a povaze porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem poukázal městský soud na to, že žalobce se jako člen organizované skupiny na území České republiky dopustil zvláště závažného zločinu nepovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, za což byl dne 18. 6. 2013 odsouzen Krajským soudem v Plzni v řízení pod sp. zn. 2 T 9/2012 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 2,5 roku, kdy z důvodu tohoto odsouzení byla žalobci rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky, zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Vyjma odsouzení Krajským soudem v Plzni, byl žalobce odsouzen Okresním soudem v Děčíně, a to trestním příkazem v řízení pod sp. zn. 4 T 265/2008 pro trestný čin dle § 201 odst. 1 a § 180d zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce čtyř měsíců se zkušební dobou v délce jednoho roku, a zároveň mu byl udělen zákaz řízení motorových vozidel v délce jednoho roku z důvodu řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky. Tedy jednotlivé aspekty přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců hovoří v neprospěch žalobce, a tudíž žalovaná nikterak nepochybila, neboť nebyl zjištěn nepřiměřený zásah správním vyhoštěním žalobce do jeho soukromého a rodinného života či do života jeho rodiny.

V **kasační stížnosti** žalobce (dále „stěžovatel“) uvedl, že jeho manželka podala proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti k dlouhodobému

pokračování

pobytu, v zákonné lhůtě odvolání, o němž doposud nebylo rozhodnuto. Dle § 34 odst. 2 správního řádu doručuje správní orgán pouze zástupci. Právní zástupce manželky ani sama manželka však dosud žádnou písemnost neobdržela. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu manželky tak stále nenabylo právní moci a nemůže tomu být jinak navzdory faktu, že toto rozhodnutí je v evidenci správního orgánu jako pravomocné vedeno. Manželka vznesla u příslušného správního orgánu námitku neúčinnosti doručení rozhodnutí o jí podaném oprávněném prostředku proti rozhodnutí o neprodloužení pobytu a také všech ostatních písemností, které jí správní orgán ve věci adresoval, protože správní orgán v rozporu se zákonem nedoručoval jejímu zástupci. Dále manželka dne 17. 3. 2015 z procesní opatrnosti podala žádost o prominutí zmeškání lhůty, byla-li tato zmeškána. Ani o této žádosti nebylo rozhodnuto. Proti rozhodnutí o neprodloužení pobytu podal odvolání i stěžovatel, který se o existenci tohoto rozhodnutí dozvěděl dne 16. 3. 2015 poté, co byla jeho manželka zadržena a bylo s ní zahájeno správní řízení. Ani o tomto odvolání stěžovatele nebylo rozhodnuto a právnímu zástupci stěžovatele nebylo doručeno žádné rozhodnutí. Jelikož rozhodnutí o neprodloužení pobytu tak nenabylo právní moci, považuje se povolení k pobytu za platné a manželka tak na území České republiky pobývá legálně v souladu s ustanovením § 44a odst. 3 v návaznosti na § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Tvrzení správního orgánu i soudu, že řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu manželky bylo dne 31. 10. 2014 pravomocně ukončeno, je tak nepravdivé. S ohledem na oprávněnost pobytu manželky je nepravdivé i tvrzení žalované o tom, že teoreticky se manželka již nemůže na území České republiky nacházet, a proto nemůže realizací správního vyhoštění stěžovatele dojít k zásahu do jeho rodinného života a k přetrhání rodinných vazeb. Manželka stěžovatele prostřednictvím právního zástupce podala i odvolání proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu syna.

Nepravdivé je podle stěžovatele i tvrzení, že ani stěžovatel ani jeho manželka nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu, na základě kterého by mohli pracovat nebo provozovat výdělečnou činnost. K vyvrácení tohoto tvrzení byla ke kasační stížnosti přiložena kopie daňového priznání manželky k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013.

Podle stěžovatele výše uvedené vady řízení a chybně zjištěný skutkový stav mají zásadní vliv na napadený rozsudek, především na otázku posouzení přiměřenosti dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho manželky ve smyslu § 119 zákona o pobytu cizinců. Závěr, že správní vyhoštění nepředstavuje pro stěžovatele nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, je chybný a činí napadený rozsudek nezákonným. Pokud by totiž žalovaná zjistila skutkový stav správně, musela by dospět k závěru, že správní vyhoštění v tomto případě představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Správní orgány tedy porušily ustanovení § 3 a § 50 správního řádu, když nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele. Městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, neboť skutková podstata, z níž žalovaná vycházela, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Nesprávně městský soud posoudil otázku právní moci rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu manželky stěžovatele.

Ve **vyjádření ke kasační stížnosti** žalovaná uvedla, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení, jež je zastoupena stejným právním zástupcem jako stěžovatel, vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Usnesením ze dne 28. 7. 2015, č. j. 6 Azs 147/2015 – 22, přiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

První stěžovatelova námitka spočívá v rozporování pravdivosti tvrzení žalované a městského soudu, že manželka stěžovatele na území pobývá neoprávněně, když její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla pravomocně zamítnuta. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním spise je založen výpis z Cizineckého informačního systému ze dne 23. 3. 2015, v němž je uvedeno, že rozhodnutí, jímž byla žádost stěžovatelky zamítnuta, nabylo právní moci dne 31. 10. 2014, přičemž odvolání nebylo podáno v zákonné lhůtě. Z této informace vycházela jak žalovaná, tak městský soud. Jejich tvrzení tak mají oporu ve spise.

Konkrétními námitkami, jež se týkají včasnosti podaného odvolání manželky proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta její žádost, a stavu, kdy o odvolání ještě nebylo rozhodnuto, se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Jedná se totiž o otázku, jež vyvstala ve zcela odlišném řízení od toho, jež je nyní předmětem přezkumu. Nejvyšší správní soud nyní nemůže nikterak přezkoumávat námitky týkající se včasnosti odvolání proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost manželky stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud ani neprováděl stěžovatelem navržené důkazy, neboť ty se týkaly pobytového řízení jeho manželky.

Stejně závěry pak platí i pro námitku spočívající v tvrzení stěžovatele, že proti rozhodnutí o neprodloužení pobytu jeho manželky podal odvolání i on, přičemž o něm stále nebylo rozhodnuto. Jak již bylo uvedeno, žalovaná správně vycházela z dokumentu založeného ve spise, z něhož vyplývá, že rozhodnutí o nepovolení prodloužení pobytu manželky stěžovatele je pravomocné; samotné pobytové řízení ve věci manželky a jeho výsledek nelze v tomto řízení přezkoumávat. Správně žalovaná vycházela i z výpisů

pokračování

z Cizineckého informačního systému o osobě nezletilého syna stěžovatele, z něhož plyne, že i syn pobývá, v době rozhodnutí žalované, na území bez platného oprávnění (ve výpisu je uvedeno, že řízení o žádosti o prodloužení jeho pobytu bylo zastaveno a že pozdní podání se nepromítá; z dalšího výpisu pak také vyplývá, že uvedené řízení bylo dne 6. 11. 2014 ukončeno).

Nejvyšší správní soud považuje za podstatné podotknout, že tvrzení o neoprávněnosti pobytu manželky, resp. i syna, nebylo pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele zcela rozhodné. Stěžovatel však na rozporování jeho pravdivosti založil téměř celou kasační stížnost. Úvaha žalované a městského soudu však v tomto ohledu byla založena především na jiných okolnostech. Žalovaná zohlednila závažnost protiprávního jednání stěžovatele, který na území pobýval neoprávněně. Zohlednila také vyjádření manželky stěžovatele, podle nějž manželka v případě vycestování manžela zůstane se synem na území České republiky. Podle krajského ředitelství musí cizinec, jenž se na území nachází neoprávněně, počítat s tím, že jeho rodinné vztahy se budou realizovat mimo toto území. Podle krajského ředitelství si cizinec zásah do rodinného života zapříčinil sám svým „kriminálně závadovým“ jednáním. Krajské ředitelství navíc v prvoinstančním rozhodnutí vycházelo ze skutkového stavu, kdy v době rozhodnutí manželka stěžovatele na území pobývala oprávněně a to i krajské ředitelství uvedlo v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí; i přesto to však nic nezměnilo na jeho posouzení týkajícího se přiměřenosti zásahu. Až žalovaná v odvolacím řízení měla informaci o tom, že žádost stěžovatelky o prodloužení pobytu byla pravomocně zamítnuta. S touto informací poté v odůvodnění pracovala žalovaná jako s informací doplňkovou. Tato informace totiž pouze zdůraznila to, že vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, neboť ten takový život může společně s jeho ženou a synem realizovat na území Vietnamu. Z toho vyplývá, že hypoteticky i v případě, kdy by o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu manželky (a syna) nebylo ještě pravomocně rozhodnuto, nezměnilo by to nic na meritorním posouzení věci, tak jak jej provedly žalovaná a městský soud. K samotné správnosti posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícím ve správním vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele se Nejvyšší správní soud vysloví dále.

Stěžovatel také namítl nepravdivost tvrzení, že ani stěžovatel ani jeho manželka nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu, na základě kterého by mohli pracovat nebo provozovat výdělečnou činnost. K vyvrácení tohoto tvrzení byla ke kasační stížnosti přiložena kopie daňového přiznání manželky k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Pokud jde o osobu stěžovatele, je zřejmé, že ten oprávnění k pobytu, na jehož základě by mohl pracovat nebo provozovat výdělečnou činnost, nemá, neboť správní vyhoštění mu bylo uděleno právě z důvodu, že pozbyl oprávnění k pobytu a že na území pobývá neoprávněně. Tvrzení, že ani manželka stěžovatele nemá oprávnění k pobytu, na základě kterého by mohla pracovat nebo provozovat výdělečnou činnost, uvedla až žalovaná a poté i městský soud. Jak již bylo uvedeno, jak žalovaná, tak městský soud správně vycházely z výpisu z Cizineckého informačního systému, ze kterého vyplývá, že žádost manželky o prodloužení dlouhodobého pobytu, jenž jí byl udělen za účelem podnikání, byla pravomocně

zamítnuta, a ta pak logicky nemůže disponovat oprávněním, na základě kterého by mohla pracovat nebo provozovat výdělečnou činnost. Daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 nemůže jakkoliv prokázat opak. Uvedená tvrzení žalované a městského soudu tak mají oporu ve spise.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, uvedl, že „(p)ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta“.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), publikované pod č. 209/1992 Sb., každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09).

Nejvyšší správní soud má za to, že jak žalovaná, tak městský soud, se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení

pokračování

přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a ztotožňuje se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění v případě stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život.

Správní orgány hodnotily kulturní i společenské vazby stěžovatele v České republice, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Zabývaly se i ekonomickými vazbami stěžovatele, jeho zdravotním stavem, a možností celé rodiny vést rodinný život v zemi původu. Taktéž vzaly do úvahy, že stěžovatel opakovaně páchal trestnou činnost, byl si vědom svého nelegálního pobytu na území a musel tak počítat s tím, že jeho rodinné vazby se v budoucnu mohou realizovat mimo území České republiky.

Až na shora již vypořádané (nedůvodné) námitky stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně má nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života spočívat. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 23. 4. 2014 vyplývá, že stěžovatel žil a pracoval v rámci své komunity, pravidelně je v telefonickém kontaktu se svou matkou ve Vietnamu. Z protokolu taktéž vyplývá, že stěžovatel si byl vědom svého neoprávněného pobytu. Stěžovatel výslovně uvedl, že nemá na území České republiky žádné ekonomické vazby a kulturní a společenské vazby udržuje pouze v komunitě krajanů. Stěžovatel požadoval tlumočníka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je správní řízení vedeno. Taktéž jeho manželka při vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 8. 2014 požadovala tlumočníka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je správní řízení vedeno. Manželka uvedla, že nemá na území České republiky ekonomické, kulturní či společenské vazby. Manželka stěžovatele a jejich syn jsou vietnamské národnosti a na území žijí v podstatě jen v rámci své komunity.

Ze správního spisu dále vyplývá, že společný rodinný život v zemi původu je možný, stěžovatel i jeho manželka mají na území Vietnamu rodiny, s nimiž jsou v kontaktu. Manželka stěžovatele uvedla, že v případě vycestování stěžovatele, by se synem zůstala na území České republiky. V průběhu odvolacího řízení však bylo zjištěno, že ani manželka ani nezletilý syn již nemají pobytové oprávnění, a měly by tedy z území také vycestovat a rodinný život tak mohou realizovat společně se stěžovatelem. Tak by ostatně mohli učinit, i pokud by měli na území České republiky oprávnění k pobytu, neboť by mohli přesídlit do země původu, neboť tam stěžovatel i jeho manželka mají rodinné vazby a hovoří vietnamsky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Na území Vietnamu by pak mohli společně vychovávat jak jejich nezletilého syna, tak případně jejich druhého potomka (viz žalobní tvrzení stěžovatele o těhotenském stavu jeho manželky v době podání žaloby). K tomu Nejvyšší správní soud považuje za potřebné uvést, že k (druhému) těhotenství manželky, tedy rozšíření rodinného života, došlo až v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi, s ohledem na imigrační status stěžovatele, nejistý. V takovém případě by vyhoštění cizince bylo nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (srov. např. rozsudky ESLP ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje

(srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění by neznamenal nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu tedy souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

III. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu